

מִדְבָּר

שְׁנִין הַזָּמִינִי בְּרוּךְ קָדוֹם

ג'ליון 22 פרשת נשא תש"פ

שבת פ"ז

דף פז ובינא מוכיח מדברי המשנה שעבודת ירך בירק הוא ו' מדעתו, כמו ששנינו שמשה עשה ג' דברים מדעתו והקב"ה טפחים כטבלא ומשמע רק מרובעת ובוגולה אין דין ערוגה, ורב הסכימים, הוסיף יום א' מדעתו שהוא דרש מהיום ומחר שכמו מחר לשנה אשה הפולטה ש' ז' ביום הג' לשימושה טמאה שכחוב היו נכוונים לשולשות ימים. ורוחצים את המילה ביום הג' אף בשבת, שכחוב ויהי ביום השלישי בהיותם כויאבים. וקושרים לשון של זכר אמר שכחוב מרובעת להתריר בראש תור שיווצא ממנה.

לילו עמו אף היום וכבר יצא חלק מהיום לכן הוא הוסיף ב' ימים שלמים בלבד אותו יום והקב"ה הסכים שהריני שרתה רק בבוקר שבת, ומה פרש מאשתו שהוא למד ק"ז שאם ישראלי דברו פעמיים אחת עם השכינה וקבעו להם זמן ובכ"ז אמר הקב"ה לשנה אשה הפולטה ש' ז' ביום הג' לשימושה טמאה שכחוב היו זכר לזכר, שכחוב ותבא כמים בקרבו וכשמן בעצמותיו. גمراה והורית בראש שער המשתלה שכחוב אם יהיה חטאיכם כשנים כשלג יליבנו. סיכה בזיה"כ היא כשתיה ואף שאין לו זה ראייה שנאמר אמר לך לא להליכם ואתה פה עמד עמד', או לזרה, והדין של מרחיצים המילה הוא כדעת ר' י"א בן עזריה, מי טהורה, ושנא אמר כל בן נכר לא יאכל התורה כולה וישראל מומרים ק"ז שמעמיד את המשנה כדעת תנא אחד יגורס ברישא טהורה, ומני שאינם ראויים לה, והקב"ה הסכים כמו שדרש ר' י"ל בפסוק אשר שכורת יישר כחך שבורת.

שנו בברייתא של ר' יוסי העשו פולטה ביום הג' טהורה, ור' ישמעאל סובר שבפולטה לפעמים הוא ד' עונות של יום או לילה או ה' או ז' עונות, ולר' י"ע לעולם ה' עונות ואם יצא חלק מעונה הא' נונאים עוננה ששית, התלמידים אמרו לר' פפא או לר' שרנא' ע' סובר כרבען שבה' ס"ז עשו פרישה למתן תורה ור' ישמעאל סובר כר' יוסי שעשו פרישה בד' ס"ז וא"כ ר' י"ע שאומר מה' עונות זה לא כדעת אחד מהם ואמר רבא שהוא כדעת ר' יוסי איך שבאייר ר' אדא בר אהבה שמשה רבינו עליה בהשכלה וירד בהשכלה, שכחוב ויישם מה בבוקר ובירידת כתוב לך רד ועלית והוקש ירידת לעליה ולכארה רב הונא אמר שישראלי לא משמשים ביום אך י"ל שהוא הוצרך לדברי ורא שמותר בבית אפל, ות"ח שהוא צנען מותר גם במאפייל בטליתו, עמוד ב שביבים הג' היו טבולי יום אמרו אביי ורב חנינא בני אבין שהתורה ניתנה לטבולי יום, ורבינא שאל אם ניתנה או רואיה, אמר לו מריימר שרואה לטבולי יום אך לא פלטו ממש, אך קשה שיטבלו בין השמשות ואז הם יקבלו את התורה אמר ר' יצחק שכחוב לא מראש בסתר דברתי שהתורה לא ניתנת בחושך אך קשה שהם יטבלו בבוקר של שבת ואז הם יקבלו את התורה, אמר ר' יצחק שלא אמרו אלו הולכים לטבילה ולאלו לקבל תורה. ר' חייא בר בא אמר בשם ר' יוחנן שלදעת חכמים צרך ר' עונות ר' חייא בר בא אמר בשם ר' יוחנן שלදעת חכמים צרך ר' עונות שלימות ורב חסדא אמר שהם נחלקו רק בש' ז' שפירש מהאהשה, ומה שפירשה מהאיש היא טמאה כל עוד היא להה ויבשה אינה טמאה. ורב ששת מקשה מה שנו בבריתא על הפסוק וכל בגדי אשר היה עליו שכבת זרע פרט לסרוחה וא"כ של איש טהור גם להה ואפשר להעמיד שמדובר בפרש מהאהשה. רב פפא הסתפק בש' ז' של ישראל במעי כותית האם רק בישראל טהור אחר ג' שחם גופם של ישראל בגלל DAGATHם למצות, אך בעכו"ם אינו מתקלקל אחר ג' או שגם בעכו"ם שאוכלים שקצים ורמשים חם גופם, וכן יש להסתפק במעי בהמה אם רק באשה שיש לה פרוזדור זה מסריחה אחר ג' ובבמה שאין לה פרוזדור אינו מסריחה, או שאין הבדל.

שנו בבריתא של ר' י"ע ס"ז ניתנו עשרה הדיברות ולר' יוסי בז' סיון, ואמר רבא של ר' י"ע בא בר' י"ח לסיני שכחוב ביום הזה בא מדבר סיני וכחוב ביציאת מצרים החודש הזה לכם וזה היה בר' י"ח, ולר' י"ע התורה ניתנה בשבת שכחוב כדור את יום השבת וכחוב שעשוי ז' חדשים חרסים היה ביום א' או י"ח ניסן של שנה שנייה א' או י"ח ניסן של שנה קודמת היה ביום ד' שאחרים אומרים שכ' שנה יש הבדל ד' ימים ובשנה מעוברת ה' ימים וא"כ ר' י"ח איריה בימי ו' ור' י"ח ס"ז היה בשבת, ולר' יוסי ציריך לומר ר' י"ח פח ולרבנן מה עשו ח' חדשים חרסים במתן תורה זכר את היום הזה, ונחלקו רק בקביעות הימים של ר' יוסי ר' י"ח היה ביום א' ומה לא אמר להם כלום משום חולשת הדין, ובימים ב' אמר להם וזה מזבח והק��ב ב' קרבן בשישי לא היה לו פנאי, ולא שקיבלו אז את התורה אלא בגל טרחת שבת. גלילי אחד דרש לפני רב חסדא ברוך הקב"ה שנתן תורה מושלת בתים ג' של הגבלה בחודש ג' וזה קרבן שהיה ב' ימי הגבלה.

דף פז ביום ג' אמר להם את מצוות הגבלה, ביום ד' הם עשו פרישה ולרבנן ר' י"ח היה ביום ב' ומה לא אמר להם כלום משום חולשת הדין ובימים ג' אמר להם משה ואתם תהיו לי ביום ד' אמר ב' את מצוות הגבלה ביום ה' הם עשו פרישה, אף שכחוב בהם את מצוות הגבלה ביום ה' הם עשו פרישה, אף שכחוב בפסוק וקדשתם הימים ומחר ר' יוסי סובר שימוש הוסיף יום א'

ר' אבדימי בר חמא בר חסא דרש את הפסוק ויתיצבו תחתית ההר ידועון ידועון וקוראים ידועון, עוד אמר ריב'יל שכשעלה משה

שהקב"ה כפה עליהם את ההר כגיגית והוא אמר אם מקבלים

למרום אמרו המלאכים מה לילודasha בינו אמר הקב"ה שהוא

בא לקבל תורה, אמרו המלאכים חמודה גנוזה מתתקען יד דורות

התקבלת באונס, אך עם ישראל קיבלה שוב מרצין בימי

אחשוש, מהאהבת הנס, שכחוב קימנו וקבעו היהודים קימנו מה

שקיבלו כבר.

חזקיה דרש את הפסוק ממשמים השמעת דין ארץ יראה וסקטה

ואיך יתכן יראה וסקט יחד, אלא בהחילתה הארץ יראה ובסוף

סקטה, כמו שדרש ר'יל בפסוק ויהי ערב ויהי בקר יום השישי

שהה בא להדרש שהקב"ה התנה עם הבריאה שאם ישראל יקבלו

את התורה יהיה קיים לעולם ואם לא, הכל יחוור לתוהו ובוהו,

ולכן שקטה הארץ בקבלת התורה.

רב סימאי דרש שכישראל הקדימו נעשה לנשמע באו ס' ריבוא

מלacci השרת וקשרו ב' כתורים לכל היהודי א' נגד נעשה וא' נגד

נשמע וכישראל חטאו בעגל ירדו ק'כ' ריבוא מלacci חבלה

ונטלים שכחוב ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חורב. וכן אמר רב

חמא בר חニア שכחוב הם טעו ושם הם פרקו, ור' יוחנן

אמר שימוש זכה וכלה בכולם, שכחוב ומה יקח את האוהל, ואמר

ר'יל שהקב"ה עתיד להזכירם שכחוב ופדיוי ה' ישובון ובאו ציון

ברינה ושמחה עולם על ראש שמחה שהיתה עליהם מעולם

תהייה על ראשם.

ר'יא דרש שבשבעה שיישראל הקדימו נעשה לנשמע יצאה בת קול

ואמרה מי גילה זו זה לבני לקבל את העשו קודם שיזדים

מהמצוה, וזה סוד שמלאכי השרת משתמשים בו שכחוב בהם

గבורי כח עושי דברו לשמו בקהל דברו, עשייה קודם שמיעה,

ואמר רב חמא בר חニア שלכן ישראל נמשלו לתפוח שפריו קודם

לعلיו, צדוקי אחד ראה שרבעה מעין בשמיעה ואצבעותיו

נעכחות תחת רגלו ונבע מהם דם, ואמר הצדוקי עם פזיז אתם

שהקדמתם את הפה לשמיעה ועדין אתם עומדים בפזיותכם,

שהייתם קודם צרכים לשמייע מה המצויה אם יכולם אתם לקבללה,

עמדו ב אמר לו רבא אנו הולכים בתמימות ועלינו נאמר תומרת

ישרים תנחים, ועליכם שהולכים בעילילות נאמר וסלף בוגדים

ישדם.

ריש בר נחמני דרש בשם ר' יונתן על הפסוק לבכתיini באחת

מעניך בהתחלה בעין אחת ואחר קיומ המצאות בבי' עינים, לעומת

אומר עלובה כליה שזינתה בתוך חופה וכן דרש רב מריבן בן בת

שמואל בפסוק עד שהמלך במסיבו נרדי נתן ריחו, ועדין אנו

בחביבות לפניו שהרי כתוב נתן ריחו ולא כתוב הסריה, ובבריתא

שנו שהגעלבים ואינם עולבים שומעים חרופתם ואינם משיבים

ועושים מצוות אהבה ושמחה ביסורים עליהם נאמר ואמר ואהבו

כצאית המשמש בגבורתו.

ר' יוחנן דרש את הפסוק ה' יtan אומר המבשרות צבא רב של

דיבורו שיצא מפי ה' נחלה לע' לשונות, ואצל ר' ישמעאל למדeo את

זה מהפסוק כפשט יפוץ סלע שכמו שפטיש מחלק הסלע כך

הדברו התחלק לע' לשון.

רב חנאנל בר פפא דרש את הפסוק שמעו כי נדיבים דבר, שדברי

תורה נמשלו כנגד שיכול להמית ולהחיות, וכן דרש רב שדרש בא

שהתורה היא סם חיים למינים בה שעיקר עסוקם בה,

ולמשמאליים בה שאין עוסקים בכל כוחם סם המות, ועוד דרשו

במלחה נגידים שככל דיבור שיצא מה' קושרים לו' כתורים.

ר'יב'יל דרש בפסוק צרו המור דוד לי אף שהוא מר לי בכ'ז בין

שדי' ילין, במשכן. אשכול הכהן שהכל שלו מכפר לי על עזון

גדי, והיינו עגל או ע'ז, שכרכמתי לי, הינו שאספת לי, וכמו

ששנינו בסא של כובס שכומרים עלייו כלים. עוד דרש ריב'יל

בפסוק לחייו כערוגת הבושים שככל דברו ודיבור שיצא מהקב"ה

התמלא העולם בבושים, ואחריו כל דברו הוציא ה' רוח

מאוצרותיו והיא פיזורה את הריח הראשון שכחוב שפותחו

ר' יצחק שבא לרמז שגם אם החטאים סדרות כמו השנים מימי

בראשית בכ'ז ילבינו כשלג, ורבא דרש בפסוק לכ' נא ונונכח

יאמר ה' ולא כתוב בווא נא אמר ה', אלא שהקב"ה אומר לכ' נא

לאבותיכם ויכוחו אתכם, אמרו לו שאמור לאברהם ידען תדע

ונלאה אתה כוננת, עוד אמר ריב'יל שבכל דברו ישראל הלו' ולא

בלאריהם ייב' מיל ומלאכי השרת החזירום שכחוב מלאכי צבקות

והוא לא בקש רחמים ואמר הקב"ה כיון שחליהם כי אם יהיה קטנה ור' א אומר שלא יפחota מציגו של נחשות ומאמר אבי שהיא ראוי להחת פתילות ולקנחות את הננות.

רב יהודה אומר שמקה הוא תולעת של ספרים, ותוך הוא תולעת של בגדי משי, ואילו הוא תולעת של ענבים, ופה הוא תולעת של האנים, והה הוא של רימונים וכולם הם סכנה, תלמיד אחד של ר' יוחנןascal תאנא ואמר לרבו יש קוצים בתאנים ואמר ר' יוחנן שפה הורגת אותן.

משנה המוציא קופת רוכלים אף שיש בה הרבה חטא אחת, המוציא זרעוני גינה חייב גם פחות מגורגרת לר' בן בתריא השיעור הוא ה' גרעינים, עמוד ב זרע קישואים ודילועים וזרע פול המצרי שעירום שנים, חגב חי שייעורו כל שהוא וחגב מת שייעורו כగורגרת וצפורת כרמים גם כשהיא מטה שייעורה כל שהוא שמנצניעים אותה לרפואה, לר' יהודה אף החגב חי טמא כל שהוא שמנצניעים רקן לשחק בו. גمرا אף שנינו שזבל וחול הדק שעירום כדי לזרב קלח כרוב או כרישה זה דוקא בזרעך זרעם נזרע אין טוחרים להוציא נימה אחת לזרעה.

שנו בבריתא שהמושcia גרעיני קישואים לנטיעה חייב בשנים, לאכילה מלא פי חזיר שזה אהת, ולהסיק שייעורו כדי לבשל ביצה קלה, לחשבון, לת'ק' ב' ולאחרים ה', המוציא ב' נימין מזב סוס או פרה חייב שמנצניעים עברו מלבדות, נימים שבגב חזיר א', נזרים של דקלים א', תורי דקל מהסיב א'.

רב מבאר שציפורת כרמים היא פiley ביריה והוא נמצא בדקל צער שיש לו רק סיב אחד והוא סגולה לחכמה ואוכלים מהחבי של ימין, ואת החבי של שמאל שם בקנה נחשות החומה בס' חתימות של קליעת השער, הוצאה מי רגלים נתר ובורת קמליה ואשלג שייעורם כדי כיבוס בגד קטן בפי הסבכה, ולר' יהודה כשיעור ותולחו בזרע השמאלי והסימן לכך הוא לב חכם לימינו ולב כסיל לשם ויתחכם ולימד כמה שרצו ואז יכול את החבי השני ואם להעביר על הכלם. גمرا אף שלעיל בחבו שייעור קנה עב או מרוסס כדי בישול ביצה קליה טרופה וננתנה בלבד, וכן יש הצדקה לא מספיק בעץ אפילו כל שהוא כשן המפתח. המשנה אמר שתבלינים מצטרפים אך קשה שניינו בבריתא שתבלין מב' שמות וב' מינים מצטרפים, דף צ וחזקה מבאר שדוקא מני מתקה מצטרפים שהם ראים למתק הקדרה ומשמע שרар תבלינים לא מצטרפים וייל' שגמ משיחינו דברה בחבלינים שראים למתק.

שיעור סמנים שאינם שרויים כדי לצבע בגד וקשה שניינו בבריתא שייעורם כדי לצבע דוגמא לאריא ויש לומר שהמשנה דברה בסמנים שאינם שרויים שבפותה מכך אדם לא טורה לשוטה אך בשרוים מספיק כדי שייעור צביעת דוגמא לבגדים. מירגמים טובים לכיבוס עד מ' יומם, ובנתר מדובר בשל אלכסנדריה ולא של אנפנתרים.

רב יהודה מבאר שבורית זה חול, אך קשה שניינו בבריתא הבורית והחול אלא בורית הוא גפרית, אך קשה שניינו בבריתא לעניין שביעית הוסיף עליהם חלביצים ולעונין ובורית ואהל, ואם נאמר שבורית הוא גפרית מה שיק שביעית בgefritah שביעית שיק רק בדבר שיש לו עיר, אלא יש לפреш שבורית הוא כמו אהל ומה שכתוב הبورית והأهل זה סוג נוסף של אהל. רב יהודה מבאר שקמליה הוא עשב שמו שלוף דוז, ושמואל ביאר שאשלג הוא שונאה והוא נמצא בנקב המרגלית ומוציאים אותו בଘלת ברול.

משנה שייעור הוצאה פלפלת כל שהוא וכן שייעור ערtron כל שהוא, מני בשמים ומחכות כל שהוא אבני המזבח ועפר המזבח ספרים מתולעים והמטפחות שלהם כל שהוא, שמנצניעים לגנים, ור' יהודה אומר שגם ממשי ע"ז שייעורם כל שהוא שכתוב לא ידק בידך מאמה מן החרים. גمرا פלפלת רואיה לריח הפה ערtron ראוי לכאב החרי ראש.

שנו בבריתא שמה מוציא ריח רע שייעורו כל שהוא,ermen טוב שייעורו כל שהוא, ארגןן כל שהוא, שייעור עליה של ורד צער שהוא אחד. ר' בן אלעזר מבאר שבמנין מתקות כל שהוא ראוי לעשיית דרבנן כמחשבתנו עכשו ויש בה שייעור לזרעה, ואם נקוט שהולכים קטן. ובערך שניינו שהומר הרי עלי ברול להקדש לדעת אחרים לא יפחota ממנה על אמה ואמר רב יוסף שהרואין לכליא עורב, ולישנא בתרא אחרים אמרו שיביא כליא עורב ורב יוסף אמר רב מאסתפק בזרק תרומה לבית טמא, שודאי לעניין שבת זה שייעור גורגרת ולענין טומאה זה שייעור כביצה, והספק הוא כשייש פחות ממנה על אמה. האומר להביא נחשות לא יפחota ממנה

ר' בר נחמני אמר שר' יונתן דרש את הפסוק כי אתה אבינו כי אברם לא ידענו וישראל לא יכירנו כי אתה ה' אבינו גואלינו מעולם שכן, שהקב"ה אמר לעתיד לבא לאברהם בניך חטא ואברהם אומר יmachו על קדושת שמן, אמר הקב"ה אול' יעקב שהיה לו עליום צער גידול בני רחמים עליהם, ויעקב אומר יmachו על קדושת שמן והקב"ה אומר לא בזקנים טעם ולא בערים עצה והקב"ה אומר ליצחק בניך חטא ואומר יצחק האם הם רך בני ולא בניך הרי במתן תורה כשהקדימו נעשה לנשמע קרואת להם בני בכורי ישראל, ועוד שלא חטא הרבה שהרי שנות אדם ע' שנה, כי שנה מAMIL לא עונשים ועוד כי' שנה חשבון הלילות ועוד ייב' ומחייב להפילה אכילה ובית הכסא א' נשאר רק ייב' וחזי אם אתה סובל טוב ואם לא חצי עלי וחזי עלי או כולם עלי שהקרבת עצמי בעקידה, וזה ישראל ליצחק כי אתה אבינו ואמר להם שיקלסו להקב"ה וזה אומרים אתה ה' אבינו גואלינו מעולם שמן, ור' חייא בר אבא אומר בשם ר' יוחנן שיעקב אבינו היה ראוי לרודת למצאים בשלשות ברול וגרמה זכותו שכטו בחגלי אדם אמשכם בעבותות אהבה ואהיה להם כMRIIM עול על לחיהם ואת אלו אוכלי המשנה שיעור הוצאה עצים כדי בישול ביצה קליה וכן שייעור תבלין ומctrופim כמה תבלינים יחד לשיעור, קליפות אגוזים ורימונים איסטיס ופואה שייעורם כדי צביעת בגד קטן בפי הסבכה של קליעת השער, הוצאה מי רגלים נתר ובורת קמליה ואשלג שייעורם כדי כיבוס בגד קטן בפי הסבכה, ולר' יהודה כשיעור להעביר על הכלם. גمرا אף שלעיל בחבו שייעור קנה עב או מרוסס כדי בישול ביצה קליה טרופה וננתנה בלבד, וכן יש הצדקה לא מספיק בעץ אפילו כל שהוא כשן המפתח. המשנה אמר שתבלינים מצטרפים אך קשה שניינו בבריתא שתבלין מב' שמות וב' מינים מצטרפים, דף צ וחזקה מבאר שדוקא מני מתקה מצטרפים שהם ראים למתק הקדרה ומשמע שרר תבלינים לא מצטרפים וייל' שגמ משיחינו דברה בחבלינים שראים למתק.

שכטלה דעתו אצל כל אדם וצ"ל שרב אמר שנושא משא על ראשו שטרו עמוד באנשי הוצאה בטלה דעתם אצל כולן.

משנה המתכוון להוציא לפניו ובא לאחריו פטור ואם התכוון לאחריו ובא לפניו חייב איש החוגרת סייר חייבת בין מלפניו לבין שיעורם כגרוגרת עמוד בולא אמרים שכמו שלענין יוצאת שיעורו בכזית היה חייב גם לעניין שבכזית, אך יש לחלק שביצא חוץ לחומה נפסל בכזית והחייב שבת הוא רק ביצא ממש לרה"ר, ובמקרה של רבא איסור שבת ותומאה מגעים יחד.

אבי אמר שהמשנה מחדשת שבוחר והכינוי חייב רק בשיעור באופן שזורקו לאוצר וניכר מקום ויש מקום לומר שהוא נשאר בענין הראשון קמ"ל שבזוקה לאוצר הוא ביטלו.

משנה המוציא אוכל והניחו באסכמה בין הוציאים הוא או אחר פטור שהוא לא עשה מלאכה בבית אחת, אם נתן קופה מלאה פרות על האסכמה החזונה למורתו שרוב פירות בחוץ פטור עד שהוציא כולה. גמרא המשנה לא דיברה באסכמה שהיא רה"ר שא"כ חייב כשהוחזיא לתוכה ואם האסכמה רה"ר א"כ כשהוציא הוא או אחר חייבים אלא מדובר בכרמלית ואם לא היה נח היה חייב וא"כ זה לא יוכל עזאי שפטור במוציא לרה"ר דרך אסקופה.

חזקיה אומר שקופה מלאה פירות שפטור בשלאי יצאה כולה זה רookא במלואה קישואים ודילועים אך בחרודל חייב מיד כשיצאה מקצתה שמה שאגוד בכלאי אינו אגד ולר' יוחנן פטור גם בחרודל כיון שאגד כלוי הוא אגד, ר' זירא מדיק מהמשנה לא חזקה שכחוב עד שתצא כולה ומשמע אף שייצאו כל הפירות, ומשמע גם לא ר' יוחנן שכחוב אף שרוב פירות בחוץ משמע שם כולם בחוץ אף שחלק מהכללי בפנס חייב, חזקה יבאר במשנה שדוקא הקופה וחיב, ר' יוחנן יבאר שאף שרוב פירות בחוץ ואפילו כל פירות פטור עד שיוציא כל הקופה, ויש להזכיר מהמשנה של קופת הרוכלים שניינו שאף שרוב מיניהם בחוץ פטור עד שיוציא כל הקופה ואם מדובר בצרורות נפרדים א"כ קשה לדעת חזקה, גمرا רב אמר או ששנינו בבריתא של"מ אם כל אחד מהשנים יש לבאר שמדובר באגדות ארכות שלא יצאו כולם, רב ביבי היכחה מהמשנה שגונבysis בשבת חייב שהוא התחייב בגניבה קודם שבא לאיסור שבת ואם הוא מגור ויוצא פטור שאיסור הגניבה ואיסור שבת אינם יחד ואם נאמר שאגד כלוי הוא א"כ איסור הגניבה מגיע קודם אך זה דוקא בהוציא דרך פיו אך מוציא משוליו שאינו יכול לקחת מתוכו ולא קונה בהגבתתו, אך קשה שהוא יכול להגבה ע"י פתיחת התפרים.

דף צב יש לומר שמדובר בחטיפה אחת ללא תפרים, אך קשה שכיש רצונות יוצאות הוא יוציא ע"י משיכתם ועדין הם אгодדים באותו רשות ויש לומר שמדובר שאין כרוכות ואינו יכול למשכם, ועוד ייל שמדובר שיש רצונות אלא שהם כרוכות לא שום נחلكו במוציא פירות לרה"ר שלאבי ביד חייב בכללי פטור בשלאי הוציא כולם, ולבא סובר שללא חרודל חייב חזקה ובאי סובר ר' יוחנן, וא"כ הם החליפו שיטם והקשו מהו שהם נחلكו במוציא פירות בכללי חייב וביד פטור שבאים ידו להוציא ולגרוס ברבא ביד חייב וקשה מתחילה המסכת בפשט בעה"ב ידו להוציא ונטל העני מתוכה שניהם מוציא חייב בין בימינו או בשמאלו בחיקו ועל כתפיו שכש נושא בני קחת, לאחר ידו בוגלו או פיו ומרפקו באזנו בשערו פוננתו שפה למטה, או בין פוננתו לחلكו בשפת חלוקו ובמנעליו וסנדלו פטור שאינו בדרך המוציאים. גمرا לר"א המוציא משא למעלה מי טפחים חייב שכח נשוא בני קחת שנאמר על המשכן ועל המזבח סביב והמזבח גבוה כמשכן י' אמות שהרי נאמר עשר אמות אורך הקרש, ומזה היה גבוה י' אמות והוא פרש את היריעות על המשכן, וכל משא בмотות שליש למעלה ושני שליש למטה וא"כ משא המזבח הוא מעל י' טפחים, ולילשנא בתרא לומדים מארון נישא יותר מי טפחים וא"כ גם אם הלוים הם ג' אמות הארון נישא יותר מי טפחים ואף שימושה היה י' אמות לא כל הלויים היו כך שהשכינה שורה על חכם גבוהה עשיר ובעל קומה.

רב אמר בשם ר' חייא שהוציא משא על ראש חייב כמנהג אנשי הוצאה אך קשה שלרוב העולם איןנו דרך ממש ויל' שר' חייא אמר שרק איש מהוציא שדרכם בכך חייב על ראשו, ויש להקשות